

γε νά κοιμάται; Τὸ πρῶτ' ἐκλαίει... Θά με στερηθῇ καὶ θά τὴν στερηθῶ. "Α! ὁ γάμος δὲν εἶνε παίξε γέλασε, δὲν εἶνε μόνον ἀλλαγὴ τοῦ δεσποινίς καὶ τοῦ κυρία. Ἀλήθεια! κυρία θά εἶμαι αὐρίον. (Μιμουμένη). Καὶ πῶς ἔχετε κυρία; Πολὺ καλά, κυρία. — Θά κάμετε κἀνὲν ταξείδι; — Μάλιστα, κυρία. — Καὶ δὲν φοβεῖσθε, κυρία, τὰ ταξείδια; — "Ω! κυρία, τρελλαίνομαι.

Καὶ οὕτω πῶς ἐξακολουθοῦν καὶ ὁμιλοῦν μίαν ὥραν καὶ ἔπειτα πάλιν: — Κύριε, κυρία! — κυρία, κύριε καὶ ἀποχωρίζονται.

Παράνυμφος τοῦ γαμβροῦ θά εἶνε ὁ συνταγματάρχης Κ***. Ἀρά γε θά φορῇ αὐρίον τὴν μεγάλην στολὴν του; Πῶς το ἤθελα νά φορῇ καὶ τὰ παράσημά του! καὶ θά εἶνε πολλοὶ προσκεκλημένοι... Τί εὐμορφά που θά εἶνε!... Ἐφοδοῦν μίπως βρέχη, ἀλλὰ εὐτυχῶς αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἶχαμεν λαμπρὸν καιρὸν.

"Αρά γε τί νά συλλογίζεται αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ ἐκεῖνος;... Διότι καὶ αὐτὸς ὅπως ἐγὼ δὲν θά κοιμᾶται... "Ω! καὶ ἐγὼ δὲν εἰσεύρω τί θά ἐδίδα ἂν ἦτο δυνατόν νά μάθω τί σκέπτεται (Πλησιάζει εἰς τὸ τραπέζιον οὐννοῦς). Πέρυσι — σχεδὸν αὐτὴν τὴν ἐποχὴν — ὅχι ὀλίγον ἐνωρίτερα, ἤκουσα νά λέγουν ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Λαχώρα ἐχώρισαν. Ἡρώτις διατί, — καὶ ἀκόμη ἐρωτῶ, — καὶ μου εἶπον διότι δὲν ἠγαπῶντο πλέον. Εἶνε λοιπὸν δυνατόν νά παύσῃ τις νά ἀγαπᾶται καὶ νά ἀγαπᾷ, ἀφ' οὗ ἀπαξ γίνῃ σύζυγος; Πῶς γίνεται αὐτό;... Μίπως παύει τις νά ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του; — Καὶ μοῦ το εἶπον μὲ τόσῃν ψυχρότητι καὶ ἀφέλειαν ὥς νά ἐλέγον "Εχώρισαν διότι εἶχον νά κάμουν ἐκδρομὴν εἰς δύο διάφορα μέρη. Ἐγὼ δὲν εἰσεύρω, ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶνε δυνατόν νά ἀγαπᾷ τις καὶ νά ἀνταγαπᾶται χθές, καὶ νά μὴ ἀγαπᾶται σήμερον. Αὐτὸ κἀπὼς τὸ ἐννοῶ ἀλλὰ νά χωρισθοῦν; τοῦτο θά γίνεταί πολὺ σπανίως, διότι εἶνε πολὺ ἀλλόκοτον πρᾶγμα... — Ἐμὲ μου φαίνεται τρέλλα... Εἶνε ὥς νά ἀνέβῃ τις μὲ τὸ ἀερόστατον, καὶ ἀφ' οὗ ἐφθασεν ὑψηλὰ νά ἐσχίσε μόνος του τὴν σφαῖραν. Μὰ τότε λοιπὸν διατί τάχα νά ἀναβῇ!... Ἀς μὴ ἀνέβαινε κἀν....

Ἡ μητέρα δὲν μου εἶπε ὅμως τίποτε περὶ τούτου τοῦ πράγματος... Διότι θά εἶδεν ὅτι δὲν ὑπάρχει τοιοῦτος κίνδυνος... Ἀλλ' ἐγὼ ὅμως ἀνδύχῳ, αὐτὴ ἡ βρωμοῖδέα μὲ βασανίζει. Ἀνίσως συμβῇ καμμίαν φορὰν νά παύσῃ καὶ ἐκεῖνος νά μ' ἀ... (Ἰστάται οὐννοῦς). Πῶς νά το προγνωρίσω; (Λαμβάνει ἀπὸ τοῦ τραπέζιου περιδέριον ἐκ πολυτίμων λίθων). "Α! τὸ περιδέριον τοῦτο εἶνε ὅλον περὺς. Μοῦ ἔχουν εἰπῇ ὅτι ὁ περὺς εἶνε θαυμάσιος λίθος ἀλλάζει χρῶμα κατὰ τὴν εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν ἐκείνου ὁ ὅποιος τὸν φορεῖ ἂν ζῇ εὐτυχής, γίνεται γαλάζιος; γίνεται πράσινος, χλωμός καὶ τέλος πάντων βαγίζει, ὅταν ζῇ δυστυχής... ὅταν παύσῃ νά τὸν ἀγαποῦν. Ἀς ἰδοῦμεν λοιπὸν... (Παρατηρεῖ τὸ περιδέριον περιχαρής). Εἶνε γαλάζιοι, γαλάζιοι! Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀνόν-

τος ἄνθρωπος; Αὐτὸ τὸ περιδέριον εἶνε ἀμεταχείριστον, δὲν το ἐφόρεσε ἀκόμη κανεὶς, καὶ πρέπει νά το φορέσῃ μερικὸν καιρὸν.

Ἐγὼ ὅμως ἤθελα τώρα εὐθὺς νά πληροφορηθῶ ἐάν... (Ταπεινῇ τῇ φωνῇ) ἐάν θά ἐξακολουθῇ νά μ' ἀγαπᾷ πάντοτε. (Πλῆττει τὸ μέτωπόν της ὡς σκεφθεῖσά τι). "Α! ἂν εἶνε ζυγὰ ἡ ἀπόκρισις θά εἶνε "Ναί,,... καὶ ἂν εἶνε μονά!... Ἀς μετρήσω λοιπὸν. — Δύο, τέσσαρα... "Ω! δὲν τολμῶ ἴσως δὲν κάμνω καλὰ νά πιστεύω εἰς τοιαύτας ἀνοησίας! Τέλος πάντων ἀδιάφορον, ἐγὼ θά ἡσυχάσω... ἐάν εἶνε ζυγὰ... καί, μὰ τὸ ναί, ἐάν εἶνε μονά, δὲν θά δώσω καμμίαν σημασίαν. (Ἀριθμεῖ). Δύο, τέσσαρα, ἕξ, ὀκτώ... "Ω! ἡ καρδιά μου πάλαι... ἂν εἶνε ἐνδεκα ἢ δεκαπέντε, ἢ δεκαεννέα, ἢ!... (Ἀριθμεῖ) δέκα, δώδεκα, δεκατέσσαρα, δεκαῖξ... (Μετὰ χαρᾶς) δεκαοκτώ! — Δεκαοκτώ! ζυγὰ! θά μ' ἀγαπᾷ λοιπὸν πάντοτε! Δεκαοκτώ, ὦ! τί εὐτυχία! (Καταφιλεῖ μετὰ παραφορᾶς τὸ περιδέριον). Δεκαοκτώ! δεκαοκτώ! δεκαοκτώ! — Τώρα προσοχὴ μὴ σπάσῃ καμμία πέτρα, διότι τότε θά μείνουν δεκαεπτὰ! — Δεκαοκτώ! μὰ τί φόβον εἶχα ὅταν ἐμετροῦσα (Μετὰ θάρρους) καὶ τώρα... (Τετραγαμνῇ καὶ καταπεποννημένη). "Ω! τώρα δὲν εἰσεύρω τί ἔχω... "Ολοὶ αὐτοὶ οἱ φόβοι, ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐλπίδες, ὅλαι αὐταὶ αἱ συγκινήσεις... ἄχ! ἐπιάσθῃ ἡ ἀναπνοή μου... ἔσκασα... θέλω ἀέρα, ἀέρα!... Κῦταξε ἀνοησία! καὶ δὲν ἀνοίγω τὸ παράθυρον νά πᾶρω ἀέρα;

(Ἀποσύρει τὰ παραπετάσματα, καταφωτίζεται ὁ θάλαμος). "Α! θεέ μου!... πῶς; εἶνε ἡμέρα!... (Ἀνοίγει τὰ φύλλα τοῦ παραθύρου). Καὶ τὰ πουλάκια ἐξέπνυσαν... Μὰ τί ὥρα εἶνε λοιπὸν! (Πλησιάζει εἰς τὴν ἐστίαν καὶ βλέπει τὸ ὥρολόγιον ἐκθαμβός). Ἐξ ἡ ὥρα! — "Ω! Μὰ λοιπὸν ὅχι αὐρίον, ἀλλὰ σήμερον... σήμερον γίνεται ὁ γάμος... σήμερον!... γελῶ καὶ κλαίω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου... Καὶ τώρα θά ἐλθῇ ἡ μητέρα νά μ' ἐξυπνήσῃ! Τὴν καίμεν τὴν μητέρα! Θά εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ὅπου θά ἐλθῇ νά μ' ἐξυπνήσῃ. (Φέρεται τὸ μαντίλιον εἰς τὸ πρόσωπόν της καὶ καταστέλλει λυγρὸν ἐμφαίνοντα πόθον τοῦ παρελθόντος καὶ χαρὰν διὰ τὸ μέλλον. Ἐπεῖτα ἐγείρει τὴν κεφαλὴν καὶ βλέπει εἰς τὸν καθρέπτην). Λοιπὸν εἶμαι εὐμορφότατη ὅπως ἀρμόζει εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου, δὴλα δὴ χλωμή καὶ τὰ μάτια κατακόκκινα. — Καὶ ἂν μ' ἐρωτήσουν, θά ἀποκριθῶ ἀπλῶς ὅτι δὲν ἐκοιμήθην καλὰ. Καὶ εἶνε φυσικὸν τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου νά μὴ κοιμᾶται τις... (Ἀναλαμβάνει τὸ περιδέριον καὶ το κατασπάζεται ἐπανειλημμένως). Δεκαοκτώ! ὦ! τί εὐτυχία! τί χαρὰ! δεκαοκτώ!,,

(Μιμουμένη)

..φ

Ὑπάρχει τι ταπεινότερον τοῦ νά ὁμιλῇ τις ταπεινῶς περὶ ἑαυτοῦ; Ὑπάρχει. Τὸ ποῖον; Τὸ νά μὴ ὁμιλῇ παντελῶς περὶ ἑαυτοῦ.

Ὅταν ὁ νοῦς εἶνε ἐλαφρὸς, ἡ καρδιά δὲν εἶνε πολὺ βαθεῖα.

IBAN ΤΟΥΡΓΕΝΕΦ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

Ἡ συνδαιτυμόνες εἶχον ἀναχωρήσει ἀπὸ πολλῆς ὥρας, ἡμίσεια δὲ μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἶχε σημάνῃ. Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ ἔμενεν ὁ οἰκοδεσπότης μετὰ δύο ἀλλωνφίλων, Σέργιου Νικολάεβιτς καὶ Βλαδίμηρου Πέτροβιτς, ἐσήμανε τὸν κῶδωνα καὶ διέταξε νά παραλάβωσι τὰ ὑπολοιπα τοῦ δείπνου.

— Λοιπὸν ἀπεφασίσθην, εἶπε χωνόμενος βαθύτερον εἰς τὴν καθέδραν του καὶ ἀνάπτων διγάρων. Ἐκαστος ἡμῶν ὀφείλει νά διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ πρώτου ἐρωτός του. Σὺ θά ἀρχίσῃς πρῶτος, Σέργιε.

Ὁ Σέργιος Νικολάεβιτς, ἀνὴρ στοργυλίας, ξανθός, ἔχων τὸ πρόσωπον ὀλίγον ἐξωγκωμένον, ἀπέβλεψε πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην, ἔπειτα δὲ ὑψώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ὀροφὴν.

— Ἐγὼ δὲν ἐδοκίμασα πρῶτον ἐρωτα, εἶπε τέλος, ἐγὼ ἤρχισα εὐθὺς ἀπὸ τὸν δεύτερον.

— Καὶ πῶς τοῦτο;

— Ἀπλούστατα. Ἦμιν δεκαοκτὼ ἐτὼν ὅτε κατὰ πρῶτον ἐρωτεύθην χαριεστάτην νεάνίδα, καὶ τὴν ἐρωτεύθην ὥς ἐάν ἦμιν πεπειραμένος εἰς τὰ τοιαῦτα, καὶ ὅπως βραδύτερον συνέβη νά ἐρωτευθῶ ἄλλας. Ἀληθῶς εἰπεῖν ἐρωτεύθην μόνον πρῶτην καὶ τελευταίαν φορὰν ἐξαεῖς τὴν νιανιά μου (τὴν τροφόν). Ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι ἔκτοτε εἶνε πολλὰ ἔτη, καὶ διὰ τοῦτο τὰ καθ' ἑκάστα τῶν σκέψεών μας ἐξηλείφθησαν ἐκ τῆς μνήμης μου· ἀλλὰ καὶ ἂν τα ἐνθυμούμην, τίς θά εἶχεν ὀρεξιν νά τα ἀκούσῃ;

— Λοιπὸν τί νά γίνῃ; εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης. Οὐδὲ ἐγὼ ἔχω νά διηγηθῶ τι ἀξίον λόγου περὶ τοῦ πρώτου ἐρωτός μου, διότι δὲν ἠγάπησα καμμίαν ἄλλην, πρὶν γνωρίσω τὴν Ἀνναν Ἰβανόβναν, τὴν σπουδαίαν γυναῖκά μου. Τὰ τοῦ γάμου μας διεξήχθησαν ἀθορύβως καὶ ἀνεῖ συγκινήτικων ἐπισοδείων, διότι οἱ γονεῖς μας μᾶς εἶχον προαρραδωνίῃ, καὶ εὐθὺς εὐθὺς ἤρπεν ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἐστεφανώθην ἀνεῖ πολλῶν ἀναβολῶν. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅς ἐδιηγήθην τὰ κατ' ἐμὲ συντομώτατα. Σὰς ὁμολογῶ δέ, κύριοι, ὅτι, ὅταν ὑπεκίνησα τὸ ζήτημα τοῦ νά διηγηθῶμεν τὰ κατὰ τὸν πρῶτον ἐρωτὰ μας, ἐπερίμενα κατὰ τι ἀπὸ ὁσῶς τοὺς ἀγάμους, δὲν λέγω ἡλικιωμένους, ἀλλ' οὐδὲ καὶ πάλιν ὁλῶς διόλου νέους. Σὺ ἴσως, Βλαδίμηρε Πέτροβιτς, ἔχεις νά μας διηγηθῇς περὶ τοῦ προκειμένου ἀξιῶν τι λόγου;

— Ὁ πρῶτος μου ἐρως εἶνε πράγματι ἀναμνησθέντος μετὰ συμβάντων ἀσυνήθων, ἀπεκρίθη μετὰ τινος δισταγμοῦ ὁ Βλαδίμηρος Πέτροβιτς, ἀνὴρ ὡς τέσσαρα-κοντούτης, ἔχων κόμην μέλαιναν ὑπολεικάζουσαν.

— "Α! ἀνεφώνησαν μὲ φωνῇ ὅτε οἰκοδεσπότης καὶ ὁ Σέργιος Νικολάεβιτς, τόσον καλλίτερα... Λέγε.

— Ἐστὼ... ἡ μάλλον ὅχι δὲν λέγω, διότι δὲν εἶμαι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νά διηγούμαι, καὶ τοῦτου ἕνεκα ἡ διήγησίς μου